

lovaném skutku vyřízena tím, že podle důvodů rozsudkových nebyl v činu tom shledán ani přečin podle § 1 zák. o mař. exekuce, aniž jiný trestný čin, a uplatňuje proto obžalovaný důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 7 tr. ř. bezdůvodně.

Jest však opodstatněna námitka obžalovaného, že byla překročena obžaloba (§ 281 čís. 8 tr. ř.) tím, že byl odsouzen pro přestupek, spáchaný domněle tím, že zabavené věci odstranil, by s nimi úřad nemohl nakládati, neboť byl uznán vinným činem, na který obžaloba ani původně nezněla, ani při hlavním přelíčení nebyla rozšířena. Odstranění zabavených věcí, tvrdého psacího stolu, dvou dřevěných sudů a decimálky, jež tvoří skutkový základ trestného činu, pro nějž byl obžalovaný odsouzen, spočívá podle důvodů rozsudkových v tom, že skutečně předal Josefu D-ovi věci ty na úhradu jeho pohledávky. Zažalováno však bylo, že si právní jednání nesoucí se k uplatnění D-ova vlastnictví k těmto a k ostatním zabaveným věcem jen vymyslel, a v důvodech právě jen na osvědčení toho se poukazuje na to, že podle udání D-ova mu dal na úhradu dluhu stůl, dva sudy a decimálku, ostatní zabavené věci však nikoli, a výslovně se zdůrazňuje prohlášení D-ovo, »že o právním jednání předsevzatém ke zrušení exekuce neměl vědomosti, z čehož jest prokázáno, že si je obviněný vymyslel, takže jest obžaloba naň právem podána«. Z toho srovnání jest nepochybně vidno, že předmětem obžaloby bylo právě jen podepsání plné moci a svémocné podání vylučovací žaloby obžalovaným jménem Josefa D-a, následkem čehož skutečně též došlo k odložení nařízené dražby, nikoli však skutečné odevzdání některých zabavených věcí Josefu D-ovi, čin to svou podstatou od zažalovaného zcela odlišný. Obžaloba nebyla naň ani za líčení rozšířena nebo pozměněna a nemohlo proto o tomto činu obžalovaného podle zásad §§ 262, 263 a 267 tr. ř. býti nalézacím soudem souzeno. Bylo proto pro zmatečnost podle § 281 čís. 8 tr. ř. rozsudek podle § 288 tr. ř. zrušiti, čímž odpadá rozhodování o důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř.

Čís. 3646.

Neznalost okolností, od které chvíle před volbami jest pod trestně právními následky (§ 72 I. čís. 7 zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 330 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 14. července 1927, čís. 126 sb. z. a n.) zakázáno čepovati alkoholické nápoje, jest omylem právním (§§ 3, 233 tr. zák.).

Omyl právní neomlouvá nikdy, ani, byl-li prokázanými okolnostmi oprávněně omluvitelný.

(Rozh. ze dne 30. října 1929, Zm I 336/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře

ze dne 16. března 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 72/I čís. 7 zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 330 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 14. července 1927, čís. 126 sb. z. a n.

Důvody:

Uplatňujíc důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 b) tr. ř. napadá zmateční stížnost názor nalézacího soudu, že neznalost zákazu čepovati alkoholické nápoje v den před volbou jest omylem právním, který neomlouvá, a dovozuje jednak, že šlo skutečně o omyl, sběhlý již před čepováním, jímž se obžalovaný hájil již četnictvu, což však ani rozsudek napadený nepopřel, naopak z toho při svém usuzování vycházel, hlavně však, že je to omyl skutkový. Uvádí i řadu okolností, kterými chce zřejmě prokázati, že obžalovaný čepoval důvodně v přesvědčení, že zákaz je zrušen (poukaz na doslov letáku, původ jeho od odborové organizace, v jejímž čele jsou zákonodárci, význam vyhlášky městského úřadu, ze starší doby pocházející, nevědomost o nutnosti podpisu zákona presidentem republiky); tím naznačuje spíše důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 5 tr. ř. pro neúplnost rozsudku při úvahách o oprávněnosti omylu obžalovaného. To jest však okolnost bezvýznamná, jde-li skutečně o omyl právní, jenž podle ustanovení § 3 tr. zák. neomlouvá nikdy, ani, byl-li prokázánými okolnostmi oprávněně omluvitelný. Mohlo by jíti jen o okolnosti trestnost polehčující, nikoli však ji vylučující. V té otázce však, jakého druhu je omyl obžalovaného, nalézací soud nepochybil; trestní předpis § 72 I čís. 7 zák. čís. 330/1920 sb. z. a n. v doslovu zák. čís. 126/1927 sb. z. a n. pojímá do skutkové podstaty trestného činu právě i sám zákaz § 31 cit. zák., činí tak tento zákaz celým jeho obsahem integrující podstatou trestného činu a trestní normy jej určující a předpis § 3 tr. zák. platí tak pro celý obsah trestní normy, takže nikdo se nemůže omlouvati tím, že nevěděl, že čepování alkoholických nápojů v určitých případech je trestné (jsoucnost trestní normy), ale ani tím, že nevěděl, které případy čepování zákon za trestné prohlašuje (obsah trestní normy). i když tedy předpisy upravující dobu čepování v době volební jsou samy o sobě normami práva správního, jakmile byly pojaty do obsahu zákonného ustanovení trestně-právního, jsou v této souvislosti předpisem zákona o zločinech, přečinech a přestupcích, jehož neznalostí podle §§ 3 a 233 tr. zák. nikdo se nemůže omlouvati. Posléze citovaný paragraf, jenž přichází tu v úvahu, poukazuje právě na povinnost znáti zvláštní nařízení, jež bylo přestoupeno, čímž výslovně označuje právě i ty předpisy, jež obsahují určité příkazy nebo zákazy, za takové, jejichž neznalost neomlouvá. Byla proto v souzeném případě správně nalézacím soudem uznána neznalost okolnosti, od které chvíle před volbami jest pod trestně-právními následky zakázáno čepovati alkoholické nápoje, za omyl trestně-právní, a není proto rozsudek zmatečný s hlediska zmatku podle čís. 9 b) § 281 tr. ř., aniž neúplný vzhledem k úvahám o oprávněnosti omylu obžalovaného. Bylo proto zmateční stížnost zavrhnouti jako bezdůvodnou.